

гроба. Ръцѣ-тъ и нозѣ-тъ му были обвиты съ погребалентъ повой, а лице-то му обвезано съ платно.

„Развежете го,“ казалъ Господь, „и оставете го да върви.“

Мнозина отъ Іудей-тъ, които были дошли до Марѣж и Маріѣж и които видѣли това чудо, повѣрвали во Исуса Христа. Но нѣкои отъ нхъ отишли до Фарисеи-тъ и расказали имъ за това происшествіе. Тогава архіереи-тъ и фарисеи-тъ събрали совѣтъ и разсѣждавали, что трѣбва да правятъ. „Тойзи человекъ прави голѣмы чудеса!“ говорили они. „Ако го оставимъ, тогава всички ще повѣрватъ, че е Той Христосъ, и тогава Римляне-тъ ще завладѣѣтъ и градъ-тъ ни и народа.“

Каіафа, който былъ въ немъ годишъ первосвященникъ, казалъ: „не можете ли да разсѣдите, че е подобрь да умре единъ человекъ за мнозинъ, нежели да погыне цѣлый народъ за одного?“

Архіереи-тъ казалъ това не отъ себе, но, като первосвященникъ, изрекълъ волю-тъ Божію, по кождо Исусъ Христосъ трѣбвало да умре за всички-тъ человекы и да събере наедно разсѣяны-тъ чада Божіи.

На совѣта, който направили архіереи-тъ и старѣйшины-тъ Іудейскы, было положено да погубятъ Исуса; но Спаситель ся скрылъ тогава отъ Іудей-тъ и отишълъ въ единъ градъ, нарицаемый Ефремъ, който лежалъ близу при пустыни-тъ.

Но понеже ся приближавалъ праздника-тъ на Пасхѣ-тъ, и понеже мнозина отъ разны страны ся стичали въ Іерусалимъ, то надѣяли ся, че на праздника ще дойде такожде и Исусъ; затова архіереи-тъ и фарисеи-тъ дали заповѣдь всякому, който Го види, да имъ извѣсти, та да могатъ да Го уловятъ.